

Det har også været det frivillige sociale arbejdes historiske funktion at udfylde roller i vores samfund. I sin tid startede man børneforsorgen, og man startede andre typer af forsorg. Når der var et behov, der ikke var erkendt i samfundet, er frivillige af forskellig orientering gået ind af et godt hjerte og startet det op. De seneste eksempler er vel kvindekrisecentrene.

Det betyder, at den ene vigtige rolle for frivilligt socialt arbejde er at udpege nye behov i et samfund, der udvikler sig, som man ikke altid ser. Man har brug for spejdere ude omkring til at påpege nye behov.

Den anden vigtige rolle er at være et kritisk spejl i forhold til samfundsudviklingen. Der synes jeg også, der er meget god grund til at rose den meget fine balance, vi har mellem det offentlige system og de frivillige. Vi oplevede i 1980'erne under den daværende borgerlige regering, Schlüterregeringerne, at det var de frivillige organisationer, der først rejste advarselssignalerne i forhold til den nye fattigdom. Det var Folkekirkens Nødhjælp, det var Frelsens Hær, det var Kirkens Korshær osv., der meldte, at vi havde en ny type af fattigdom, vi ikke havde set før.

Det var også frivillige organisationer, Børnernes Kontor, Frelsens Hær osv., der op til jul i år meldte om, at vi ser en ny type af langt dybere fattigdom, end vi har set før. Meldingen kom samtidig med den store række af fattigdomsrapporter. Det synes jeg er en meget vigtig funktion, at frivillige sociale organisationer er et kritisk, kærligt spejl i forhold til også at varetage levevilkårene for mennesker, der ellers måske let bliver overset.

Frivilligt socialt arbejde er også kendetegnet ved nogle gange at betjene nogle grupper, der ikke har de bedste erfaringer med det offentlige system; også fordi det offentlige system jo i mange tilfælde spiller nogle tricky dobbeltroller, både som kontrollant og som udbetaler af hjælp og som den, der måske skal tvangsjerne et barn. Der tror jeg, vi har brug for nogle, der er helt uafhængige af offentlige myndighedsopgaver, så man aldrig er i tvivl om, at de er her for at hjælpe og alene for at hjælpe.

Jeg har selv tilbragt en del af mit liv i Kontaktudvalget til det frivillige sociale arbejde. Jeg kan huske, der var en formand, der hed Henning Muff, der dengang var formand for KFUM's sociale arbejde, og han indledte ethvert møde med at sige: Frivilligt socialt arbejde lever

af lyst, men dør af pligt. Dermed mente han, at autonomien er helt afgørende.

Der vil jeg godt have socialministeren til at svare på hen mod slutningen, eller hvornår hun nu gerne vil, hvad regeringens holdning er til disse grundsætninger om autonomien. Det er, fordi jeg har hørt rygter – men rygter kan jo være forkerte – at regeringen skulle være i færd med at ændre udpegnings af kontaktudvalget, at i stedet for at organisationerne selv udpeger, vil regeringen foretrække at udpege. Det kan jeg slet ikke forestille mig er rigtigt, efter at jeg har hørt ordførertalerne fra Venstre og De Konservative, for de har netop betonet autonomien. Men netop derfor vil det jo så være en glimrende lejlighed til at få det ondsindede rygter fuldstændig afkræftet her i dag, så vi kan melde ud til det frivillige sociale arbejde, at der slet ingen planer er om, at de statslige myndigheder vil gå ind og blande sig i, hvordan man sammensætter det her.

Så vil jeg runde af med at sige, at jeg også synes, der er et krydsfelt, hvor man skal passe på. Under den tidligere debat blev der talt om et plejehjem. Jeg synes, der er et andet eksempel, der også trænger sig på, nemlig sygehusene. Når nu man på grund af den meget stramme økonomi fra regeringens side afskediger socialrådgivere på sygehusene, f.eks. i H:S, hvor man stort set har afskaffet socialrådgiverne, dvs. dem, der hjælper på kræftafdelingerne i de meget, meget svære sager, så er det klart, at så kvitterer ordentlige mennesker ved at sige: Jamen så må andre gå ind og gøre det. Er det en god udvikling, vil jeg bare spørge? Jeg synes ikke, det er det.

Kl. 16.00

Jeg tror, der er steder i det her liv, hvor den er behov for professionel indsats også med den afstand, som de allernærmeste ikke har. Der er også brug for de allernærmeste, det er slet ikke det, men jeg synes ikke, det er noget, der skal påtvinges, og det bliver det, hvis man ikke holder meget stærkt fast i den linje, der har været så fin mellem frivilligt socialt arbejde og offentligt socialt arbejde i Danmark.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Willy Søvndal: Hvis nu Kontaktudvalget for frivilligt socialt arbejde selv synes, at de har brug for at blive fornyet og kommer med et forslag til, hvordan de synes, man kunne lave et mere rigtigt og bedre udvalg frem-